

O piatră de hotar

Marți, 30 mai 2006

Gili Cârstea

Scriam nu demult despre tăcerea presei adventiste și încercările oficiale de diluare a semnificațiilor noilor orientări politice ale bisericii noastre din Europa. Timp de doi ani, de când adventiștii din Franța sunt membri în FPF cu titlu probatoriu, biserica nu a avut voie să știe nimic despre mărețul eveniment. Presa oficială cât și cea neoficială au păstrat o tăcere mormântală, iar pastorii noștri au încercat să liniștească vocile care ici și colo îndrăzneau să-și pună întrebări despre justetea unui asemenea demers, afirmând că nu este decât o alianță cu scopuri sindicale, pentru apărarea drepturilor religioase.

Acum, după aderarea cu drepturi depline în FPF, au început să apară în presa noastră scurte note despre eveniment, destul de lapidare și în general favorabile noilor tendințe. Dar sunt și excepții. Pe un sit independent – și foarte cunoscut - redactorii au avut onestitatea să publice un scurt articol scris de un frate curajos, care identifica foarte corect scopurile FPF ca fiind ecumenice. Adventist News Network (ANN) publică și el o notă scurtă despre eveniment:

“Adventiștii din Franța sărbătoresc acceptarea bisericii lor în Federația Protestantă din Franța, o alianță importantă, despre care conducătorii bisericii cred că va aduce multe rezultate pozitive... Biserica Adventistă se află printre puținii membri noi care au fost acceptați în timpul ultimei Adunări Generale desfășurate la Paris pe 11 și 12 martie anul curent. Conducătorii adventiști numesc 11 martie – ziua când biserica a devenit membru cu drepturi depline – o piatră de hotar.”

Expresia “o piatră de hotar” îmi aduce aminte de o experiență din istoria poporului lui Dumnezeu din timpul lui Samuel. Biserica lui Dumnezeu din acel timp alunecase în apostazie națională. Chivotul fusese luat de filistenii, poporul se închina idolilor, iar supunerea sub mâna aspră a vecinilor nu era ușor de suportat. Au avut nevoie de douăzeci de ani ca să înțeleagă corect realitatea, și anume că Baal nu este o opțiune pentru Israel. Atunci “toată casa lui Israel a plâns după Domnul” (1 Sam 7:2).

“Samuel a zis întregii case a lui Israel: ,Dacă din toată inima voastră vă întoarceți la Domnul, scoateți din mijlocul vostru dumnezeii străini și Astarteele, îndreptați-vă inima spre Domnul, și slujiți-I numai Lui; și El vă va izbăvi din mâna filistenilor.’

Și copiii lui Israel au scos din mijlocul lor Baalii și Astarteele, și au slujit numai Domnului. Samuel a zis: 'Strângeți pe tot Israelul la Mițpa, și eu mă voi ruga Domnului pentru voi.' Și s-au strâns la Mițpa. Au scos apă și au vărsat-o înaintea Domnului, și au postit în ziua aceea, zicând: „Am păcătuit împotriva Domnului!” (1 Sam 7:3-6).

Filistenii au interpretat greșit adunarea de la Mițpa și au decis că este necesară o intervenție militară. Dar „Domnul a tunat în ziua aceea cu mare vuiet împotriva filistenilor, și i-a pus pe fugă.” Atunci Samuel „a luat o piatră pe care a pus-o între Mițpa și Șen, și i-a pus numele Eben-Ezer (Piatră de ajutor), zicând: „Până aici Domnul ne-a ajutat.”

11 martie este o piatră de hotar în istoria bisericii adventiste, dar cu alt sens. Este reversul lui Eben-Ezer, adică „Până aici Domnul ne-a ajutat,” de aici încolo ne ajută FPF. Așa cum spune ANN, adventiștii din Franța sărbătoresc noua alianță și speră, după opinia președintelui Diviziunii noastre, să i se ofere „noi posibilități pentru mărturisirea Bisericii Adventiste, fără să mai vorbim de credibilitatea și legitimitatea comunităților noastre care, într-un context anti-religios și anti-sectă cum este cel al societății franceze, vor fi astfel mult întărite.” Aceasta înseamnă că sub călăuzirea lui Dumnezeu de până acum, „credibilitatea și legitimitatea comunităților noastre” au fost șubreze serios, lucru care va fi remediat prin alianța cu aceste biserici apostaziate.

Pasul din 11 martie nu este un eveniment întâmplător, și nici o decizie luată în pripă. Aici este vorba de zeci de ani de negocieri, tratative, dezbateri teologice și presiuni politice, realizate sub conducerea departamentelor noastre de relații publice care, destul de straniu, se ocupă și de domeniul libertății de conștiință în biserică. Este straniu deoarece alianța în care am intrat pe ușa din față nu este decât ușa din dos a mișcării ecumenice care luptă pentru găsierea unui “suflet” pentru Europa. Iar când Europei i se va găsi sufletul, ea va deveni cea mai puternică forță persecutoare pentru sfinții Celui Prea Înalt – desigur, sub o foarte vocală angajare în favoarea drepturilor omului, păcii și securității pe continent.

Piatra de hotar pusă de gestul iresponsabil al clerului adventist francez va avea repercusiuni serioase pentru biserica din Europa. Fiind motorul principal în Diviziunea Euro-Africa, Uniunea de Conferințe din Franța a dat tonul și a trasat drumul pentru toate celelalte biserici naționale, care se vor simți încurajate să cedeze fără prea multă discuție presiunilor formidabile de a se conforma aquis-ului comunitar în probleme religioase. Orice imperiu știe bine că nu poate supraviețui fără o religie unitară, iar Europa nici nu mai dezbate la această oră dacă religia ei va fi sau nu aceea apostolică și universală. Singura ei preocupare este să producă o tranziție cât mai pașnică a “fraților despărțiți” către biserica mamă, cu mulțimea ei de baali și astartee care se dau drept spiritualitate modernă.

Până aici Domnul ne-a ajutat; de aici încolo ne va ajuta mișcarea ecumenică europeană, și Dumnezeu să aibă milă de cei care vor îndrăzni să vorbească de rău eforturile monumentale depuse pentru ridicarea chipului de aur modern.